

Henry Butler New Orleans-i jazz-zongorista
(cikk a 11. oldalon)

EXCLUSIVE

BOHÉM JAZZ MAGAZIN

SINCE: 2011

AZ EGYETLEN MAGYAR KLASSZIKUS JAZZ SZAKLAP

IV. ÉVF. 3. SZÁM – 2014. JÚN.

Széthúzzunk, vagy összezárunk?

Kényes témáról írok, amiről normál esetben inkább hallgatnék, de Simon Géza Gábor 10. oldalon található cikkének első bekezdése kapcsán úgy érzem, hogy meg kell szólalnom az ügyben. Az ominózus szakasz tartalmaz olyan kijelentéseket, amiket szerkesztőként akár ki is húzhattam volna a cikkből. Két okból nem tettem: egyrészt nem szeretem szerzőink szabadságát túlzott mértékben korlátozni (fenntartva a jogot annak deklarálására, hogy nem minden nálunk megjelent szóval értek egyet), másrészt olyan problémáról van szó, ami régóta foglalkoztatja a hazai jazzközöveget, ráadásul az eset két szerzőnket is érinti.

Belső viszályokat nem illik kivinni a szélesebb nyilvánosság elé, ez a jazzben sincs másként. Ettől függetlenül a hétköznapi kifejezéssel élve tradicionálisak és a modernisták között kétségtelenül feszül némi ellentét. Néha érdekellentét is, néha csak szakmai különbségekből fakadó egyet nem értés. Szélsőséges esetekben a felek (netán kölcsönösen) le is nézik egymást. Az utóbbi években (évtizedben?) ezek a szembenállások enyhülni látszottak, de teljesen nem tűntek el, nem is fognak, hiszen részben érthető, s ráadásul világlejelenésről van szó. De ne vesítsünk: Simon Géza Gábor a cikkben Gonda Jánosra céloz. Gonda kétségkívül képes lenézően viselkedni a klasszikus

jazzt játszókkal, de magával a műfajjal szemben is, némi értéket csak jazztörténeti sorozataiban tulajdonít Jelly Roll Mortonnak, Armstrongnak, vagy éppen a dixielandnek. Nekem is voltak vele szakmai vitáim, talán lesznek a jövőben is. Gonda nem könnyű ember, de én sem vagyok az, és Simon sem. Egyszerűen máshogy gondolkodunk. Az ugyanakkor elvitathatatlan, hogy kiharcolta, létrehozta annak idején a jazzoktatás intézményesített (mára már egyetemi) kereteit, s ennek következményeképpen felnőtt egy világszinten is piacképes generáció, a magyar zongoristák, szaxofonosok, énekesek, gitárosok sorra nyerik a nemzetközi jazzversenyeket. Ez részben Gonda néha vaskalapos és másokat félresöpítő eltökéltségének, következetességének köszönhető. Az is tény, hogy a klasszikus jazzt (nevezhetjük tradicionálisnak is) a világ legtöbb jazz-felsőoktatási intézményében lenézik, silány tánczeneként kezelik. Tudtommal a híres bostoni Berkeley-ben is Charlie Parkerrel kezdődik a jazztörténet. (Kész szerencse, hogy Budapesten Friedrich Károly a régiekkel is kiadósan foglalkozik jazztörténet órán.)

1997-ben egy chicagói bebop-klubban gratuláltam a zongoristának, mondván, éreztem a gyökereket a játékában, mire mondta, hogy nem szereti, de évente néhányszor beül egy dixieland bandbe és ragtime-ot is játszik, mert tudja, hogy szüksége van rá. Ettől a toleráns hozzáállástól mi mindannyian messze vagyunk.

Ittész Tamás

A TARTALOMBÓL

Az angol jazz és a vízhólyagok
Bohém Fesztivál szubjektív – utóhang Scott Robinsontól
Jazz-zenész akarsz lenni? – dán jazzfesztivál nem jazz-szemszögből
Aktuális hírek, sajtószemle
Lesz jazzutánpótlás? – Rebecca Kilgore
„Peg Leg” Bates – sztepptáncos falábon
Kottamelléklet: Ain't Misbehavin'
Pannon Jazzvilág: Ki volt Little Pal?
Dzsessztétika: A zenei sztereotípiák.
Újrindul az Impulse! lemezmarika
Louis Armstrong All Stars
Elfeledett nagyságok: Mel Torme
Ide menj a nyáron! – koncertajánló

IMPRESSZUM:

Bohém JazzMagazin

Bohém VIP-tagok és előfizetők részére
a *Kecskeméti Jazz Alapítvány*
elektronikus és nyomdai tagi kiadványa
Előfizetés, lapszámokénti vásárlás
a Bohém Webáruházban:

<http://bohém.shoprenter.hu>

Lapszám ára (digitális): 490 Ft

Előfizetés (digitális): 2490 Ft

Előfizetés (nyomtatott): 4990 Ft

Előfizetés (nyomtatott ÉS digitális, ajándék CD-vel!): 4990 Ft

Felelős szerkesztő: Dr. Ittész Tamás

Cím: 6001 Kecskemét, Pf. 652.

Telefon: 0620/336-4620

E-mail: help@bohémragtime.com

www.bohemragtime.com/jazzmagazin

ANGLIÁBÓL JELENTEM • Füstös-Simon Zsuzsanna

Zsuzsi (sőt, Zsazsa) jelenleg férjével Angliában él, s bár más témákkal foglalkozik, de jazzrajongóként és újságíróként azért tájékozódik a szigetország minket érdeklő történeteiről is. Mostantól kisebb-nagyobb rendszerességgel Angliából küld tehát beszámolókat.

Az angol jazz és a vízhólyagok Live jazz a Sohóban és azon kívül

Mi köze a kettőnek egymáshoz? Semmi, mert az egyik kellemes, a másik kellemetlen. Csupán az, hogy az igazi „fanok” képesek hólyagosra gyalogolni a talpukat egy kis jazzért.

Az ember álmában sem gondolná azt Angliáról, hogy igazi jazzparadicsom. A sztereotípiák által kialakult prekoncepciók olyan gondolatbuborékokat rajzolnak a fejekbe, melyeken ilyesmi állnak: eső, hideg, hűvös angolok, sörszagú kocsmák, tenisz, golf = unalmas élet stb. Kérem szépen, ez távolról sem igaz, tessenek megbizonyosodni róla! Kicsit segítek: annyira nincs is hideg – 25 fok körül (Angliában ez a kánikula) már izzítják a légkondit – az eső ugyan többet esik, mint otthon, de utána mindig süt a nap; az itteniek pedig imádnak élni, semmi jele annak, hogy ridegek, vagy életuntak lennének. Ha csak London utcáin sétálgat az ember (és elég szemfüles, hogy észrevegye), egymást érik az olyan hamisítatlan angol pubok, ahol az ajtókon ott függ: „live jazz music every night”. Mint Alice-nak csodaország, olyan erővel hat a havi egy Bohém-klubon szocializálódott, vidékről jött emberre ez a megfigyelés. Hát hogyan lenne ez unalmas?

Talán nem is lehet reális vágy egy 12 milliós város minden jazz vonulatú bárját végigvizitálni, de ha itt van az ember, va-

lahogy elveszti a realitásérzékét, és mindent látni-hallani akar.

Az már más kérdés, hogy érhetik meglepetések. Ez azt jelenti, hogy elég szerencsésnek kell lenni ahhoz, hogy az a jegy, amit megvesz egy koncertre, valóban az is legyen, aminek hirdette volt. Vegyük például a Sohóban lévő Spice of Life nevű helyet, ami bár jazz-klubnak hirdeti magát, mégis sikerült jegyet váltani egy indie-t, egy country-szerű bluest, és egy punk-rockot játszó banda játéka, egy este alatt. Na jó, a végén lehűthetjük magunkat egy kis andalító blues-zal, de alapvetően több tapssal készültünk ☺

Egyébként a hely nagyon hangulatos, már maga a neve is sejteti, hogy itt valami „spicy” dolog várja az angol jazz-kultúrára és egy kis sörre szomjazó embert odabent. Olyan helyi és világhírű jazz-aktualitások látogatnak oda, mint a London City Big Band, az Imperial College Band, de hallható cseh és lengyel zenekarok játéka is (idén augusztusban a Bohémek már harmadszor lépnek fel itt). Történelméről annyit, hogy a '60-'70-es években Bob Dylan és Paul Simon is zenélt a falai közt, jazz-klub jellege, pedig a '90-es években kezdett kibontakozni.

A Sohótól távolabb eső, Toulouse Lautrec-ről elnevezett Brasserie and Wine Bar esetében, a honlapon egy duó – Alice Ella Duo – fellépésére kaptam jegyet (*képek alul*), akiket még meg is hallgattam az interneten előre – elkerülve a korábban tapasztalt kellemetlenségeket –, mégis teljesen más hang köszönt vissza élőben, ami inkább nevezhető bárzenének, mint hallgatható jazznek. A hely állandó gitáros, Robin Banerjee – aki egyébként más helyeken, más zenekarokban is ját-

szik – avatott be, hogy az est énekesnőjével első alkalommal találkozott, így elég sok volt az improvizáció.

A hely tulajdonosa egyébként nagyon finoman vegyítette a francia kultúrát az angollal, a rusztikus kis zongorabárban az impresszionista festő műveinek kópiái lógnak a falon, egy hatalmas fehér zongora áll a bejáratnál és olyan szűk a hely, hogy igazán adva van a hangulat a mámorbamerüléshez, nem is beszélve a swingtánc-órákról, vagy a hétfő esti jam-sessionokról.

Az egyik legrégebbi jazz klubként működő helyet a szaxofonon játszó Ronnie Scott alapította 1959-ben, hogy a helyi zenészek együtt jam-elhessenek. Azóta ez lett London egyik leghíresebb és legnyüzsgőbb klubja olyan extrákkal, mint a Late Late Show – az esti koncertek után hajnalig tartó örömeze – vagy a Ronnie's Bar, ami a Soho egyik legmenőbb koktélbárjaként az '50-es évek zugkocsmáinak hangulatát idézi.

Egy könyvtárban látott hirdetést elolvassva a mellettünk lévő városka hoteljének jazzklubjába is „elzarándokoltunk” – két óra gyaloglás oda vissza, plusz fejenként öt vízhólyag árán – ami az átlagéletkort tekintve idősök klubjának tetszett, így érthető módon nekünk szegezték a kérdést, hogy tévedésből kerültünk-e oda. Hirtelen egy olyan terem közepén találtuk magunkat, ahol csupa idős néni és bácsi borocskát, söröcskét szüröcsölgetve és énekelgetve élvezte a muzsikát, emellett gond nélkül végigszántotta a táncetret (majdnem) olyan mozgással, mint a hajdani flapperek. Egyszerűen érződött a vibrálás, és minden hetvenéves forma nénikéből kibújt a hajdani „maca”, a bácsikból pedig az egykori „Adonis”.

Az ottani zene az igazi, táncolható, hallgatható verzió volt, a Sussex Jazz Kings előadásában, akik maguk sem fiatalok már, mégis a szigetország legelfoglaltabb jazzbandái közt tartják őket számon. A zenekart a trombitás és énekes Dave Stradwick vezeti és a nemzetközi turnék mellett többek közt olyan programokkal várják a közönséget, mint a jazz-boat,

borsos összegért egy hajókirándulás jazz zenével fűszerezve.

Ha zeneileg keresnénk minőségbeli különbséget az otthon hallható és az angol jazz-zene közt, akkor azt lehet mondani, hogy a profizmus mindenütt profizmus. Viszont, ami rögtön feltűnik, az a közönség aktivitása itt és annak hiánya otthon. Angliában, ahol van lehetőség táncolni, ott biztosan táncolnak az emberek, míg otthon csendesen lapítunk a székekben és kézzel dobolunk a karfán. Persze melyik volt előbb, a tyúk, vagy a tojás, avagy azért nem táncolunk, mert nincs kedvünk, vagy azért, mert nincs ennek hagyománya?

Levonva a tanulságot, egy eddig ismeretlen tulajdonsága is kibontakozni látszik a sokszor „csömlátásúnak” nevezett

angoloknak: a spontaneitás és a lazaság. Ennek megfelelően talán az a legjobb, ha az ember csak fogja magát és elindul valahová. Bármerre megy, úgyis talál majd egy jazz-pubot, csak legyen nála elég font ahhoz, hogy beengedjék. Na meg kényelmes cipő, tánc esetére!

(A bal oldali képen a Sussex Jazz Kings.
Fotók: Füstös-Simon Zsuzsanna)

Bohém Fesztivál

Scott Robinson amerikai szaxofonos szemével

szubjektív

Milyen volt? Villámkérdések, villámválaszok... 2.

 A Bohém JazzMagazin legutóbbi számában közzétett, Bohém Fesztivállal kapcsolatos zenész-utóhangokhoz lapzártá után érkezett még egy adag: Scott Robinson tenorszaxofonos (klarinétos, tárogató, kornettes és mindenféle fúvós hangszereken hihetetlen minőségben játszó többszörös Grammy-díjas New York-i szuperzenész) turnéi miatt késve küldte el emailen a körkérdésekre adott válaszait, amit az alábbiakban nagy örömmel közlünk:

1. Hogy viszonyul a Bohém Fesztivál (és Magyarország) azokhoz a fesztiválokhoz (és országokhoz), ahol eddig játszottál?

A swingtánc fontossága Magyarországon egészen különleges, ezt sehol másutt nem tapasztaltam. És az, hogy a fesztivál DVD elkészül a rendezvény ideje alatt és a végén már árusítják... Húha! Ez is teljesen új volt nekem.

2. Mi a véleményed a magyar közönségről?

Úgy tűnik, hogy a magyar jazzközönség – legalábbis amennyit én tapasztaltam belőlük – nagyon favorizálja a jazz régi, tradicionális stílusait. Ez nagyszerű, de meg kell mondanom, érdekesnek találom ezt egy olyan országban, mint Magyarország, ami olyan innovatív, előremutató zenészeket adott a világnak, mint Kodály és Bartók. De ez nem kritika, csak észrevétel.

3. Általánosságban mi tetszett legjobban a Bohém Fesztiválban?

Amikor a fotós feldöntötte a hangszeremet. Na jó, csak vicceltem! Öszintén, Kecskemét csodálatos kis város és már attól nagyon boldog voltam, hogy ott lehettem és megtapasztalhattam ezt az egészet. És ráadásul az időjárás is tökéletes volt!

4. Mi volt a fesztiválon a kedvenc zenei pillanatot?

A bassztárogatót nagyon szeretem, s igazán izgalmas volt jazzkörnyezetben játszani rajta a hangszer szülőhazájában, ráadásul úgy, hogy a közönségben ott ült a hangszer készítője (a bajai Greguss Pál). Mindez nagyon különleges volt.

5. Ha egy magyar zenészt kellene választanod, kit válogatnál be a zenekarodba?

Úgy érted, hogy a fesztiválról? Szalóky Bélának és Korb Attilának nagy rajongója vagyok, ezek a srácok bármire képesek, egészen elképesztőek. A fesztiválon kívül viszont hallottam egy fantasztikus magyar cimbalmost, Lukács Miklóst, akivel remélem, együtt játszhatok majd valamikor. Ő aztán tud valamit!

fotó: Siklós Péter

Fiam, biztos, hogy jazz-zenész akarsz lenni?

egy dán jazzfesztivál margójára

A legutóbbi Bohém JazzMagazin első oldalán volt egy megjegyzésem a nyári Bohém-turnék kapcsán: „egy turné előtt mindig eszembe jut egy holland klarinétostól hallott történet, aki kurzust szervezett az amszterdami jazzkonziban a világhírű Scott Hamilton tenorszaxofonosnak, aki azzal kezdte: tulajdonképpen most kurzus helyett be kéne ültetnünk minden jelenlévőt egy buszba és három napig körbe-körbe menni Amszterdamban kiszállás nélkül, majd megkérdezni az utasokat, hogy akarnak-e még jazz-zenészek lenni. Mi már döntöttünk, ezért buszozunk...”

Hát... Nem mondom, hogy megváltozott a véleményem, de legalábbis egy kicsit finomodott. Előrebocsátom, az alábbi írás egy kicsit cinikus lesz és nem annyira a jazzről, mint inkább a jazz-zenészek utazásos mindennapjairól szól.

Közel három évtized alatt már több, mint 420 ezer autóval (illetve kisbusszal) megtett zenekari kilométerrel a hátunk mögött (és a fenekünkben, tagjainkban) bízvást mondhatjuk magunkat tapasztalt utazó jazz-zenészeknek. Mivel a megtett kilométerek javarésztében én a volánnál ültem, egy kicsit más szemszögből (is) látom

a jazz-zenészek életét, mint a többiek. Őszintén szólva egyfelől jobb a vezetőülésben utazni, mint tehetetlenül gémberegni valamelyik utasülésen (főleg, ha kicsi a lábtér, vagy jön a hideg, netán épp a meleg oldalról), másrészt viszont elég kimerítő tud lenni, ha az egésznapos (-éjszakai) vezetés után normális mennyiségű pihenés nélkül kell a színpadon teljesíteni. Nem is csak a fáradtság (és az esetlegesen azzal járó fejfájás), hanem a fáradt, megerőltetett szem a legrosszabb ilyenkor.

Az utóbbi években (évtizedben) nem is nagyon mentem egyben egész éjszakai távokat, ha elfáradok, mindig megállok és átadom a volánt (ezt az értünk aggódóknak írom). Most Dániába a silkeborgi Riverboat Jazz Festivalra menet kivételesen aludtam néhány órát indulás előtt délután, így este fél héttől 11 óra alatt gyakorlatilag egyfénikkel értünk Hamburg alá, ott adtam át Korb Attilának a vezérést. A többi Bohém ilyen hosszú úton a kezdeti vidámkodás után hamar elszenderül, Józsi egy ideig filmet néz, de aztán az a vége, hogy mindenki alszik, én vagyok csak ébren. Nem is értem, hogy lehet átaludni azt, amikor például hajnalban Magdeburgnál párában és ködben úszik az autópálya körül minden, ilyenkor mindig kedvem lenne mindenkit felébreszteni, hogy lássák ők is, milyen gyönyörű. De már tettem korábban ilyet nappal is Svájcban fantasztikus hegyek között, álmosan pislogtak párat, rám se hederítettek. Amikor a zenész álmos, semmi nem érdekli. Utazás alatt mindenki annyit alszik, amennyit csak tud. Rendesen úgysem lehet ilyenkor pihenni, de általában a jazzfesztiválok forgatagában sem. Azt sem látták, amikor most negyed

háromkor elkezdett látszani a reggeli világosság. Először azt hittem, a hold bukkan majd fel a felhők mögül, de nem, a fény egyre feljebb küszött, mígnem fél négy körül egész komoly hajnal lett. Északról kelt fel a Nap, konkrétan. Hiába, közeledtünk a sarkkörhöz. Párszáz kilométerre tőlünk északra már nem is volt teljes éjszakai sötétség.

Elég gyorsan haladunk, megállni csak gyors sürgősségi megoldások (és minden második megállásnál tankolás) miatt szoktunk, többnyire háromóránként. Ennyi vezetés alatt kiválóan lehet nyújtogatni, mozgatni mindenféle tagokat, szerencsére a kisbuszok vezetőülései erre alkalmasabbak, mint a személyautóké. És persze elálmosodás ellen mindig kéznél van az itthon bekészített harapnivaló és itóka. Igaz, ez az utazások másik utálatos eleme: az úton nincs normális főtt kaja. Egy-egy benzinkúti étteremben esetenként elfogyasztott kolbászka vagy sültkrumpli már kész gasztronómiai felüdülés. Mindenesetre általában 100 kilométeres átlaggal szoktunk számolni, de a 130-140-es tempó mellett rövid megállásokkal hosszú távokon ennél többnyire jobban teljesítünk. Most szűk 1600 kilométert kellett végigülnünk, de a végén oda és vissza is 19 óra lett a vége. Morcosak is voltunk.

Történt, hogy az első dániai benzinkúti megállónknál (mintegy 150 km-re a céltól) a minden autót tüzetesen megvizsgáló Joci (vagyis a trombitás Lebanov József) észrevette, hogy a bal első gumink kissé lapos. Gyors nyomásellenőrzés után kiderült, hogy 4 millibar helyett csak 2 van benne. Miután felfújta, hallatszott, hogy ráadásul ereszt is. Gyors vizsgálódás után a diagnózis: vasat (szöveget?) kaptunk valahol, amellet ereszt. Mivel a pótkereket nem tudtuk feltenni (a bérelt buszban lévő kerékkulcs nem hozzávaló volt, így a rossz kereket sem tudtuk leszedni), elgurultunk egy 10 km-re lévő szervizig. Ott gyorsan megcsinálták hiper-szuper technológiával, le sem szedték a kereket. Útra fel, 30 km múlva a javítás elengedett, a kerék durrdefekt áldozata lett. Autópályán már persze. Használhatatlan bal elsővel a leállósávban, mellettünk 100-130-cal száguldó autók és kamionok forgatagában amúgy is tilos és életveszélyes lenne kereket cserélni, használhatatlan kerékkulccsal pedig egyenesen lehetetlen. Láthatósági kukásmellények fel (évek óta mindig van nálunk nyolc darab, eddig sosem kellett), árokpartra ki, telefon a segélyhívó számra, fél óra múlva tovább, újabb 75 ezer Ft ugrott. Sil-

keborgba így a tervezett 9-10 óra helyett délután egy óra után érkeztünk, sőt én még elmentem gyorsan új gumiabroncsot venni. Összesen közel 130 ezres multság volt, tulajdonképpen egy rossz kerékkulcs miatt. Persze, a busz tulajdonosa fizette, de az ezzel járó 3-4 óra pihenési deficitet mi szenvedtük el.

Ha lúd, legyen kövér: visszafelé a sok vasárnapi sofőr miatt teljesen felesleges gigadugók voltak Hamburg környékén (vagyis nem baleset és sávszűkítés, csak felesleges sávváltások és fékezések miatt alakultak ki torlódások), így ott is vettünk három órát. Kiszámoltam, ébren többet töltöttem az úton buszban ülve (két óra kivételével vezetéssel töltve az időt), mint Dániában. Ja, hogy ott volt közben egy jazzfesztivál is? Arra most alig emlékszem, talán majd később...

Ittész Tamás

AKTUÁLIS ANZIX HÍREK, SAJTÓSZEMLE

 Elhunyt Horace Silver. A zöld-foki szigetekről származó amerikai jazzmuzsikus 85 éves volt. Eredetileg tenorszaxofonozott, Stan Getz fedezte fel, később zongorára váltott. Június 18-án halt meg a New York állambeli New Rochelle-ben.

 Miles Davis így áradozott Louis Armstrongról (régóta kerestem az idézetet, most végre rátaláltam a <http://thejazzword.wordpress.com> oldalon):

„Semmit nem tudsz játszani a modern trombitán, ami nem tőle jönne, még a modern szarok is. Nem emlékszem, hogy bármikor is trombitált volna rosszul. Soha. Egyetlen egyszer sem. Nagyszerű

érzéssel játszott, mindig jó tempóban. Egyszerűen imádtam a játékát és az énekletét.”

A hitelesség kedvéért itt az eredeti angol Davis-idézet:

„You can't play nothing on modern trumpet that doesn't come from him, not even modern shit. I can't even remember a time when he sounded bad playing the trumpet. Never. Not even one time. He had great feeling up in his playing and he always played on the beat. I just loved the way he played and sang.”

 Joe Murányi első szobra: a X. bányi Louis Armstrong Jazz-fesztivál előtt a Bányi-tó partján található szabadtéri színpad mellett felavatták Joe Murányi első köztéri szobrát. A szobor Györfi Lajos szobrászművész alkotása, az avatáson Scott Robinson játszott.

(Urbán Tamás felvétele)

 Turi Gábor debreceni jazzújságíró kiváló meghatározása a New Orleans-i jazz lényegéről. Gábor a newarki Rutgers Egyetemen tartózkodik ösztöndíjjal, s a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Szemlében megjelent élvezetes amerikai beszámolójában található a következő mondat: „[New Orleansban] tartja magát a nézet, hogy a magas kultúra elismertségére aspiráló, intellektuálisá vált modern jazz bázisa azért szűkült be, mert elvesztette korábbi, bensőséges, ritmusával fizikai hatást gyakorló kapcsolatát a közönséggel.”

 Oh Yeah Day-koncertek három városban: a 2011-ben indult Oh Yeah Day, a Klasszikus Jazz Világnapja kezdeményezésünk keretében idén három egymás utáni nap is fellépünk a Bohém Ragtime Jazz Banddel augusztus első hétvégéjén: 1-jén Kiskörösnön a Közúti Szakgyűjtemény udvarán, 2-án Kecskeméten a Főtéren, 3-án pedig Óbudán szokásos klubunk, a Kultea udvarán. Mindhárom koncert ingyenes, pénteken a Körösi Szürkeverebek Jazzbandája, vasárnap a Freeman Jazz Band (a képen alul) lesz fellépőtársunk. Nem titok, a tervek szerint a jövőben a Louis Armstrong születésnapjához (aug. 4.) legközelebb eső hétvégére fesztivált tervezünk, erről annyit elárulhatok, hogy nem apró rendezvényben gondolkodunk. Az idei Oh Yeah Day-koncerteken jelentős CD- és DVD-vásárlási kedvezményt kínálunk a jelenlévőknek, erről a honlapunkon és emailés hírlevélben adunk hírt.

Ittész Tamás

Lesz jazzutánpótlás?

 A Bohém JazzIskola projektünk ötletét gerjesztő probléma külföldön is központi téma sok zenész számára. A jazzközönség utánpótlásának hiánya másokat is gondolkodásra, majd cselekvésre késztet. Részben lelki, részben gazdasági kérdésről is szó van, túl a nevelés fontosságán. Ennek ellenére szinte egyedülálló az az ötletünk, miszerint a Bohém Fesztiválon fiataloknak szervezünk koncerteket, illetve a külföldi előadókat elvisszük fellépni közvetlenül az iskolákba. Az ilyen akciókat egyébként nagyon élvezik az amerikai zenészek is, talán azért is, mert többségük számára ez eleddig ismeretlen terület volt. Az iskolai ismeretterjesztő koncertek (nálunk mintegy hatvan éve meglévő) intézménye Amerikában sosem létezett, s most is csak lelkes zenészek, fesztiválok vállalkoznak hasonló, többnyire elszigetelt sorozatokra, ráadásul csak akkor, ha vastagon megfizetik őket érte. Wynton Marsalis New York-i sorozatát örült pénzekkel finanszírozza az állami költségvetés, a többi hasonló projekt is egy-egy intézményhez, fesztiválhoz (és tisztes dollárkötegekhez) kapcsolódik.

A Kecskeméten még nem járt kedvenceim közé tartozik az amerikai Becky Kilgore, aki a világ legtermészetesebb és legegyszerűbb módján énekel és pengeti a gitárját. Semmi manír nincs az éneklésében, vagy a lényében, személyisége is olyan,

mint a játéka. Egyszerű és magávalragadó. Vele készült egy rövid interjú részben a fenti témában a texasi Midland Reporter Telegram idei május 15-i számában, ezt közöljük alább magyar fordításban.

Ittész Tamás

Az énekes Rebecca Kilgore reménykedik a jazz jövőjében

Rebecca Kilgore már massachusettsi ténédzser középiskolásként kitűnt társai közül, akik mindannyian rockot hallgattak. Rebecca felfedezte magának a jazzt és elkötelezetté vált. „Beszippantott a műfaj. Megtanultam magamtól gitározni és énekeltem azokat a jó kis Ella Fitzgerald és Billie Holiday dalokat. Fürdőszoba-zenész voltam, mígnem csatlakoztam az első zenekaromhoz.”

Kilgore reméli, hogy a mai generációnak hasonló a hozzáállása a jazzhez. „A fiatal közönség nem ismeri a jazzt. Az számukra valami furcsa dolog, de mi megpróbáljuk nekik megmutatni, mennyi öröm van a zenében.”

Kilgore 20 professzionális zenésztársával egyetemben a Nyugat-texasi Jazz Társaság (West Texas Jazz Society) szervezésében májtól vasárnapig zajló 48. Jazz Party Collaboration fellépője. Rebecca reménykedik abban, hogy a fiatalabb generáció is képviselteti magát a közönségben. Ha nem, félőnek tartja, hogy egyre halványuló tradícióvá válhat a jazz. „Amikor fiatalabb embereket látok a közönségben, az azt jelenti, hogy a hagyomány folytatódik. Hurrá! Ez azt jelenti, hogy ez még mindig egy vibráló művészeti forma és nem lehet csak úgy félrelökni.”

A közönség arra számíthat, hogy a zenészek a legjobb formájukat hozzák, mivel a rendezvény a rögtönzésen és az együttműködésen alapul. A fesztivál zeneti igazgatója választja ki a fellépő triók és zenekarok összetételét. Szólistaként és zenekari zenészként egyaránt mindenkit

próbatétel elé állít a feladat. A szervezőbizottság tagja, Mark Lowe biztosít minket arról, hogy az eredmény távol lesz bármiféle zenei káosztól. „Lehetne kaotikus is, de végül mindig kiválóan működik. Az egész rendezvénynek az a lényege, hogy kiváló alkalmat nyújtson arra, hogy ezeket a nagyszerű zenészeket különböző összeállításokban lehessen hallani és az együttműködésüket megtapasztalni.”

Ami másnak izgalmas kihívásnak tűnik, semmiség Kilgore-nak, aki nem új fellépő a rendezvényen. „Noha nem tudom, mikor és kivel játszom majd, van elképzelésem. A jó hír, hogy már valamennyi zenészt ismerem, s énekeltem is velük korábban. Örömmel mondhatom, hogy az elmúlt években mindig meghívottja voltam a texasi rendezvénynek.”

Lowe hozzáteszi, hogy sok fellépő, mint például Bucky Pizzarelli, Johnny Varro és mások rendszeresen visszatérő vendégei a fesztiválnak, de mindig vannak újak is, hogy frissen tartsák a felhozatalt. „Sok zenész minden évben visszajön, de kell a vérfrissítés is. Állandóan keressük, kiket lehetne még meghívni és járjuk a fesztiválokat, hogy újabb ötleteink legyenek.”

Kilgore szerint különleges rendezvény a texasi, és ő személy szerint nem veszítette el a reményét, hogy a hagyomány folytatódni fog. Ahol a jazz, ott kell lennie a West Texas Jazz Society-nek is. „Ez valami egészen különleges és olyan, mint egy évenkénti nagy családi, baráti találkozó. És láttam példákat arra, hogy a jazzhagyomány folytatódik, legyen szó tradicionális, vagy modernebb válfajról. Nem elkeseredett, hanem nagyon reménykedő vagyok.”

Rich Lopez

Fotók:

*Rebecca Kilgore Quartet: Joel Forbes,
Dan Barrett, RK, Eddie Erickson
Rebecca Kilgore Trio: RK, Dan Barrett,
Paolo Alderighi*

NEM CSAK ZENE, TÁNC IS! - a cake walktól a swingig • Vajda Gyöngyvér, Janicsek Gábor

Gyöngyvér és Gábor együtt nyertek párban swingtánc-világbajnoki címet. A 25 éves Bohém-gálán is színpadon voltak. Mindketten foglalkoznak tánctörténettel is, tanítanak a Táncművészeti Főiskolán.

Clayton „Peg Leg” Bates

1907-ben született a dél-karolinai (South Carolina) Fountain Inn nevű helységben. Szegényes, mostoha körülmények között nevelkedett, amihez még az is hozzájárult, hogy édesapja – amikor Clayton három esztendőse lett – elhagyta a családot, így édesanyja egyedül nevelte tovább. A jobb körülmények és lehetőségek reményében az édesanyjával Greenville-be költöztek, hogy új életet kezdjenek.

Gyermekfejjel, már öt éves korától dolgozni kényszerült a gyapotültetvényeken, ahonnan gyakran megszökött a munka elől. Nagyjából ezzel egy időben a tánc is megjelent az életében, mivel a helyi borbély üzlet fehér vendégeit szórakoztatta táncstudásával.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

HÁZIMUZIKA MINDENKINEK • Fodor László

Laci a Hot Jazz Band klarinétosa, a Bohémekkel 1990 és 2000 között tíz évig muzsikált, Gödöllőn fiatalokból álló dixielandsapata is van. Az utóbbi adta az ötletet, hogy amatőr zenekaroknak is használható kottamellékletet (három fúvós, basszus akkordokkal) produkáljon minden számba – ha a VIP-tag nem zenél, a rokonok, ismerősök között biztos akad egy-két hangszeres.

Ain't Misbehavin'

Sok szeretettel köszöntelek kedves dixiet kedvelő olvasó! Ebben a számban egy közismert Fats Waller-szám, az Ain't Misbehavin' bevezetését és első periódusát láthatjátok. A színes bőrű zongorista-zeneszerző a kedvencem egyébiránt, több mint ezer nótát

írt. Virtuózan, vidáman, és a filmfelvételek alapján a kezeit nagyon ritkán nézve játszott. Az első periódusból kiderül, hogy a hangszerelés nem más, mint egy klarinétszólós feldolgozás, ahol a rézfúvósoknak viszonylag kisebb szerep jut. Alkalmas ez egy koncerten akkor, amikor a rezeseknek kicsit pihenni kell, vagy éppen az adott zenekarban ügyes a klarinétos, de egyfajta klarinétosi fejlődésben is hasznosnak bizonyulhat. A ritmus

képviselőinek természetesen ugyanaz a dolguk, mint minden dixie-darabban: a tempó ritmikus, precíz tartása. Jó muzsikálást és kísérletezést kívánok!

A teljes szám (szólamokkal) letölthető a Bohém Webáruházban:

webshop.bohemragtime.com

Ain't Misbehavin'

Allegro (M.M. ♩ = c. 120)

"Fats" Waller – lafo

Sheet music for "Ain't Misbehavin'" featuring Bass, B♭ Cl., and B. (Bass).

Bass: E♭6 C7 Fm7 B♭7 E♭6 C7 Fm7 B♭7 E♭6 C7 Fm7 B♭7 E♭6 B♭7

B♭ Cl.: 9

B.: E♭6 C7 Fm7 B♭7 E♭6 E♭5/G A♭6 A♭m6 E♭/B♭ C7 Fm7 B♭7

B♭ Cl.: 15

B♭ Tpt.: 15

Tbn.: 15

B.: 15 G7 C7 F7 B♭7 E♭6 C7 Fm7 B♭7

19

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

25

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

31

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

37

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

Chord Progressions:

19: E $\flat$ 6 E $\flat$ 5#/G A $\flat$ 6 A $\flat$ m6 E $\flat$ /B $\flat$ C7 Fm7 B $\flat$ 7 E $\flat$ 6 G7

25: C $\flat$ m A $\flat$ 7 F7 C7 B $\flat$ 6 B $\circ$ C7 F7

31: B $\flat$ 6 C7 F7 B $\flat$ 7 E $\flat$ 6 C7 Fm7 B $\flat$ 7 E $\flat$ 6 E $\flat$ 5#/G A $\flat$ 6 A $\flat$ m6

37: E $\flat$ /B $\flat$ C7 Fm7 B $\flat$ 7 E $\flat$ 6 B $\flat$ 7

PANNON JAZZVILÁG • Simon Géza Gábor

SGG elsősorban diszkográfus, 1964 óta kutatja a magyar jazz történetét, a Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság alapító tagja, a www.jazzkutatas.eu című lap főszerkesztője, jónéhány Bohém-album kiadója. Legkedvesebb témájából, a magyar klasszikus jazz (nagyközönség számára szinte teljesen ismeretlen) történetéből szemezget cikkeiben, a magyar ragtime-től a magyar swingig. Csemege!

Ki volt Little Pal?

 A magyar jazztörténet tele van „elfelejtett”, de még inkább szándékosan elfelejtett jazzemberekkel. Legutóbb, aligha utoljára, a Magyar Tudományos Akadémia Zenetudományi Intézete által 2014. január 31-én tartott budapesti konferenciáján rendezett kirohanást a magyar jazzpápa. Ő, és az őt támogató öskövületek még mindig ott tartanak, hogy Magyarországon csak 1965 után, a budapesti jazztanszak megalakulása után kezdődött a jazzélet. Vagy, szerinte legalábbis, csak azóta lehet jazzművészetről beszélni, hiszen ami előtte volt, az nagyon jó esetben is csak improvizatív tánczene. Ilyen körülmények között csak érvekkel lehet megpróbálni az igazat bizonyítani. Már ha engedik! A konferencia jazzanyagai (Retkes Attila, Simon Géza Gábor, Zipernovszky Kornél előadásai) ugyanis az említettek után nem kerülhetnek a hivatalos konferencia könyvben publikálásra.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban!**](#)**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon**](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

DZSESSZTÉTIKA • Matisz László

Matisz László jazzújságíró (sőt, visszavonult jazz-zenész is: szaxofonos-fuvolista), a Gramofon jazzrovatánál dolgozott, a Sziget jazzprogramjait szervezte, közreműködött rengeteg jazznagyság magyarországi turnéjának lebonyolításában, évekig a Bohém Fesztiválnak is sajtósa volt. Esztétikai tárgyú, esztétikai megközelítésű cikkeiben nagyon fontos dolgokat mond ki. Figyelni kell rá!

A zenei sztereotípiák 1.

Ahogy az életjelenségek nagy részét ösztönök, beidegződések és sztereotípiák irányítják, hasonló rejtett erőket feltételezhetünk az ember sajátos és rendkívül változatos hangjainak kommunikációja, azaz zenéje hátterében is. Utóbbi megfigyelés akkor is helytállóan tűnik, amikor tudatosan választjuk a zenei időtöltést (zenehallgatást?) – ugyanis az esetek túlnyomó részében az is látszólagos. Ahogy véletlenszerűen, tűnékenyen alakul a valóságunk, hasonló történik a valóságtól nem kímélt zenével is; gyakran degradálódik így a remekmű is olcsó, virtuális terméké. Most mondhatnánk, hogy ez szinte rendjén való, mert miért lenne baj, ha a valóságban megélhető zene a valóságos életet tükrözi, de ez így természetesen távolról sem igaz. Mert hiába van konkrét elképzelésünk arról,

hogy milyen zenével és hogyan akarjuk tölteni az időt (nyilván a nekünk tetsző zenét akarjuk hallgatni, vagy azt játszani), többnyire sejtelmünk sincs arról, hogy mik lehetnek a mélyebb, valódi motivációk. Alkalmatlan pillanatokban, befogadásra vagy továbbadásra alkalmatlan lelkek által, alkalmatlan zenék szólnak meg, úton-útfélen. A zene ihletettsége, exponált pillanatai, finoman lefátyolozott titkai, igazságai szállnak el a levegőben. A művek felszíne, körítése marad ismerős csupán, melyről persze könnyen ítélezünk; nem ritkán végérvényesen, és mondanom sem kell, elmarasztaló módon.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

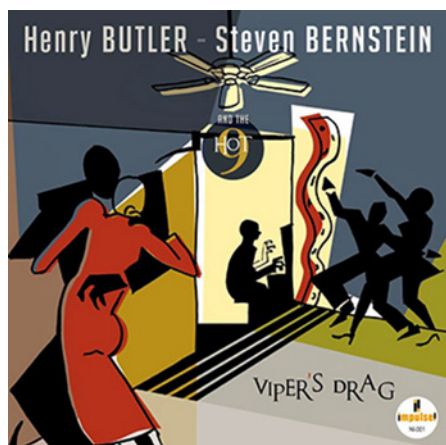
TRADÍCIÓ ÉS KREATIVITÁS • Zipernovszky Kornél

Kornél jazzújságíró (a transzformátor feltalálójának, Zipernowsky Károlynak a leszármazottja), alapítója volt a Gramofon jazzrovatának, a Fidelio jazz és világzenei rovatát vezette. Nyakig benne volt jópár jazz világsztár magyarországi turnéjának lebonyolításában és a Bohém Fesztivál sajtós tevékenységeiből is bőven kivette a részét. Meggyőződése szerint T. S. Eliot esszéje Hagyomány és egyéni tehetség kölcsönhatásáról a jazzre is érvényes.

New Orleans-szal indul újra az Impulse! lemezmarika

Az Impulse! lemezmarika, mely a Universal Music France tulajdonába került, érdekes módon a New Orleans-i zongoristát, Henry Butlert előtérbe állító zenekar felvételével indul újra idén nyáron.

Az Impulse! a valóban fontos jazztörténeti jelentőségű korongcímek közé tartozik, a Blue Note-tal, a Columbiával, Verve-vel és még néhányal. A 45., jubileumi évre kiadtak egy retrospektív, négylemezes CD-t *The House That Trane Built* címmel. Ez természetesen John Coltrane-re utal, akinek korszakalkotó lemeze, a *Love Supreme* is itt jelent meg. Ugyanez volt annak a könyvnek is a címe, amelyet ebből az alkalomból Ashley Kahn adott ki a társaság történetéről. A céget ugyan 1960-ban Creed Taylor alapította, de a döntéseket már egy év múlva Bob Thiele producer hozta, aki egyértelműen letette voksát a New Thing-nek is nevezett újító stílus mellett.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

JAZZKANCELLÁR KALANDJAI • Szalóky Béla

Béla a legsokoldalúbb magyar jazzmuzsikusok egyike. Harsonás, a Benkó Dixieland Band kornettese, a Police Big Band vezető karmestere („civilben” ezért rendőr őrnagy). Megjárta nagy fesztiválok, híres jazzklubok sorát, mindenütt ott volt, ahol egy világsztár felbukkant, rendszeresen játszik jazznagyságokkal. Elsősorban a velük közös élményeit, sztorijait osztja meg cikkeiben.

A Louis Armstrong All Stars

Legutóbbi cikkemben a New York-i Louis Armstrong House-ról írtam. A cikk írása közben igen kellemes volt a látogatás felidézése, nemkülönben a zene, amit az írás megkönnyítésére hallgattam. Gondolom, nem okozok túl nagy meglepetést, hogy Satchmo egyik lemezét szemeltem ki erre a célra, egészen pontosan az Ambassador Satch című albumot, amit ezúton is nagy szeretettel ajánlok az olvasó szíves figyelmébe. Különös tekintettel a szokatlan című *The Faithful Hussarra*. Már

az írás-zenehallgatás közben megfogant a gondolat, hogy érdemes lenne a Louis Armstrong All Stars történetét bemutatni ezeken a lapokon. Ez következik most.

Louis Armstrong pályafutása első felében zenekari tagként, időnként másodtrombitaként, később frontemberként, afféle primásként muzsikált. Tizenhét évesen Joe King Oliver zenekarában lett ismert, majd amikor Oliver Chicagóba költözött, akkor az ifjú Louis az igen jellegzetes stílusú harsonás, Edward Kid Ory zenekarában lett kornettes. 1920-ban Satchmo a Mississippin közlekedő forgólapátos gőzhajón dolgozó együtteshez, Fat Marable zenekarához szerződött. Armstrong egyre népszerűbb lett. Alig három évvel később King Oliver Chicagóba hívta, így ismét

együtt fújta a két nagyság. Ekkor készültek Armstrong első felvételei, valamint itt ismerkedett meg második feleségével, a zongorista Lil Hardinnal. 1924-ben a fiatal házaspár New Yorkba költöztek, abba a városba, ahol Satchmo haláláig élt. Armstrong egy évig erősítette Fletcher Henderson zenekarának sorait, majd felesége unszolására (Keresd a nőt!) megalakította első saját együttesét, a Hot Five-öt. Legismertebb partnerük a legendás énekes, Bessie Smith volt. Ebben az időben kötött örök barátságot a zongorista Earl Hines-szal. Rövid ideig még klubtulajdonos is volt, de hamar kiderült, hogy ezt a két lovat nem lehet egyszerre megülni.

A swingkorszakban Armstrong népszerűsége csökkent valamelyest, de szeren

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ftért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

ELFELEDETT NAGYSÁGOK • Joe Fritz

A mindig kifogástalan eleganciájú Fritz Józsi 1997-ben Bohém-tag is volt. Rendkívül népszerű, minden szempontból egyéni stílusú klarinétos, jelenleg saját zenekarával (Joe Fritz Band) és különböző formációkkal hallható, főként Budapesten. Rengeteget tud a jazzről zenész és történész szemmel egyaránt, rovatában általában egy-egy kevésbé ismert kiváló zenésszel foglalkozik.

Mel Tormé

 Mel Tormé, mondhatnánk, a jazztörténet legközismertebb egyénisége a közönséget és szakmabeli-eket egyaránt megosztó előadók közül. Teljes életművében azon a határmezsgyén egyensúlyozott, hogy műsora a legvadabb swing big band hangszerelések és a legmélabúsabb altatók édes előadása közötti teljes palettán mozogjon. Némelyeket az egyik, másokat pedig a másik idegesít, vagy épp tesz rajongóvá. Szélsőséges formájú és rendhagyóan felépített repertoárja tette feledhetelenné ezt a kiváló tehetségű showmant.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

IDE MENJ A NYÁRON! JAZZFESZTIVÁLOK, JAZZKONCERTEK

JÚNIUS

14. szombat 18h
Szerencs, váruddar
Bohém Ragtime Jazz Band

21. szombat 19h
Szentcs, városháza udvara
Bohém Ragtime Jazz Band

27-29. péntek-vasárnap
Bánk, víziszínpad
X. Louis Armstrong Jazzfesztivál
www.jazzfesztival.hu

péntek: 19h Bényei Tamás és a Gramophonie Big Band, 20h30 Antti Saarpila Swing Band (Finnország), 22h Gustav Brom Czech Radio Big Band (Csehország) & Joan Faulkner (USA)
szombat: 16h ingyenes meglepetés-koncert, 19h Pátkai Rozina Quintet, 20h30 Vince Bartels' American All Stars (USA), 22h Csik Gusztáv Trió (H/USA) & Joan Faulkner & Scott Robinson (USA)
vasárnap (Balassagyarmat, Szentháromság Plébániatemplom): 15h Sing'n Swing'n Sista's (USA)

X. LOUIS ARMSTRONG JAZZ Fesztivál BÁNK
2014. június 27-29.

Június 27. péntek

- 18.00 Joe Muller emlékkoncert a városban
- 19.00 BÉNYEI TAMÁS és a Gramophonie Hot Jazz Orchestra (H)
- 20.30 ANTTI SAARPIILA Swing Band (Finnország) (H)
- 21.00 KATIN PATAI (H)
- 22.00 GUSTAV BROM Czech Radio Big Band (C)
- 22.30 JOAN FAULKNER (USA)

Június 28. szombat

- 16.00 Ingyenes meglepetés-koncert a városban
- 19.00 PÁTKAI ROZINA Quintet (H)
- 20.30 VINCE BARTELS' American All Stars (USA)
- 21.00 KATIN PATAI (H)
- 22.00 RUSSELL PHILLIPS (USA)
- 22.30 CSEIK GUSZTÁV Trió (H)
- 23.00 JOAN FAULKNER (USA)
- 23.30 JOAN FAULKNER (USA)

Június 29. vasárnap

- 16.00 Ingyenes gasztro koncert a városban
- 19.00 SING'N SWING'N SISTAS (USA)
- 20.30 JOAN FAULKNER (USA)
- 21.00 KATIN PATAI (H)
- 22.00 RUSSELL PHILLIPS (USA)
- 22.30 CSEIK GUSZTÁV Trió (H)
- 23.00 JOAN FAULKNER (USA)
- 23.30 JOAN FAULKNER (USA)

Napi jegy a Bánki térszínpad koncertjére: 2.500 Ft / 10 €

Jegyek kaphatók a helyszínen és az InterTicket országos hálózaton, valamint a JOYHU oldalon.

www.jazzfesztival.hu www.tothotel.hu

JÚLIUS

2. szerda 19h
Szentendre, Vujisics Tihamér Zeneiskola
Mimi Blais (Kanada) ragtime-koncertje

4-5. péntek-szombat
Gyenesdiás, strand
Dixie Olimpia
pénteken Molnár Dixieland Band

5. szombat 20h
Budapest, Városmajori Színpad
A Molnár Dixieland Band 50 éves

6. vasárnap 18h30
Vác, Madách Imre Múvelődési Központ
Mimi Blais (Kanada) ragtime-koncertje

2014. JÚLIUS 6. 18.30 ÓRA
Mimi Blais
"A RAGTIME KIRÁLYNŐJE"
MADÁCH IMRE MÚVELŐDÉSI KÖZPONT
VÁC, DR. CSÁNYI KRT. 63.
KONCERT

JEGYEK A HELYSZÍNEEN 2000 - FORINTÉRT VÁSÁROLHATÓK
INFORMÁCIÓ: 06-30-904-3883

11-13. péntek-vasárnap
Siófok, Víztorony
XI. New Orleans Jazz Fesztivál
péntek: 20h30 Happy Dixieland, 21h30 Papa Fleigh Company, 22h30 Molnár Dixieland Band
szombat: 20h30 Apáti Dixieland Band, 21h30 Hot Jazz Band, 22h30 Hot Antic Jazz Band (Franciaország)
vasárnap: 20h30 Mardi Gras Jazz Band, 21h30 Freeman Jazz Band, 22h30 Hungarian Swing Company

12. szombat 16h30
Boldogkőváralja
Gönci Barack Fesztivál
Bohém Ragtime Jazz Band

17. csütörtök 20h
Soltvadkert, Bűdös-tó
Szélrózsa Evangélikus Ifjúsági Találkozó
Bohém Ragtime Jazz Band

AUGUSZTUS

1. péntek 20h
Kiskőrös, Közúti Szakgyűjtemény
Oh Yeah Day koncert
Kőrösi Szürkeverebek Jazzbandája & Bohém Ragtime Jazz Band

2. szombat 20h
Kecskemét, Főter
Oh Yeah Day koncert
Bohém Ragtime Jazz Band

3. vasárnap 19h
Budapest, Óbuda, Korona tér (Kultea)
Oh Yeah Day koncert
Freemen Jazz Band & Bohém Ragtime Jazz Band

1-3. péntek-vasárnap
Hajdúszoboszló, szabadtéri színpad
XVIII. Dixieland Napok
péntek: 19h Debreceni Swing Singers, 20h Group'n'Swing, 21h30 Jazz Band Ball Orchestra (Krakkó)
szombat: 20h Harmonia Garden Band, 21h Benkó Dixieland Band
vasárnap: 20h Mardi Gras Jazz Band, 21h Hot Jazz Band

29-31. péntek-vasárnap
Budapest, Művészetek Palotája
X. New Orleans Swingfesztivál
www.mupa.hu
péntek: 19h30 Benkó Dixieland Band & Deseő Csaba & Gyárfás István
szombat: 19h30 Hot Jazz Band & Denise Gordon (Anglia, ld. alsó kép)
vasárnap: 19h30 Budapest Jazz Orchestra & Mark Nightingale (Anglia)

KÜLFÖLDI KONCERTEK BOHÉM RAGTIME JAZZ BAND

június 27-28. péntek-szombat
Silkeborg, Dánia
Riverboat Jazz Festival

augusztus 16-29.
Anglia (Pershore, Aston, Harwich, Bristol, Watford, London)
részletek a zenekar honlapján:
www.bohem.hu